

Okrouhlík aneb jak si nabít zobáky (pátek 14.4.)

Tento rok 2023 začal svým způsobem ulítle už úderem první vteřiny. Aneb slavit Silvestr o půlnoci venku pomalu v tričku, to není normální. I tradiční novoroční smočení pádla bylo spíše jarní. Pádluješ si po Chrudimce a koukáš nahoru na stezku na cyklisty, cyklistky, svalnatá lýtka běžců a odhalenou krásu běhen. Pardon – běžkyň. Když občas od té hladiny to nahoru vidíš trochu jinak ;-).

Tak si říkáš, že letošek bude třeba rokem ulítlých akcí. Po pár dnech si počasí přeskočí na opačný extrém a zopákneš si akci Expedice Zmrzlé brko. Při první se na běžkách jelo do Svídnice, kajak na hopšňůře za sebou a po vodě zpátky na loděnici, letos se jelo pro změnu naopak – nejdříve od loděnice po vodě přes chrudimské jezy k Vestci a pak po polích zase zpátky na běžkách.

A když i nadále počasí bylo podivné a sníh se střídal s oblevou, půda začala být nasycená a přehrady plné, bylo jasné, že určitě to neskončí jen tak.

Dávné legendy z dob Potápky totiž bájily o tom, že kdysi za časů Jardy Korečka se jel Okrouhlík. Tedy přesněji Okrouhlický potok. A od té doby to od nás neměl nikdo chuť to zopakovat, jen se o tom povídalo. Ale jak zní přísloví - tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se jednou konečně skočí pro pivo.

Pro ty, kdož jsou vzdálenější, a neznalé na vysvětlenou - ve třetím vydání Československé řeky – kilometrůž udává, že Okrouhlický potok pramení jihozápadně od Liboměřic a teče převážně k severovýchodu. Odvodňuje plochu 25km² a sjetý úsek měří 6km. Obtížnost je klasifikována na WW II při průměrném spádu 13‰.

A podle těch dávných bájí to jeli na kánoi a háček prořezával cestu. Jak mi pak potvrdil Jirka Hodic, tak to bylo 2.1.1987 a jeli to Jirka na kajaku a Vinca s Jardou na deblu. A jeho slovy „*Vršek byl fajn, vcelku čistý, pod Kochánovicema vrbičkový peklo. Tam jeli Korečkovi jeli první, Vinca lehnul na palubu a Jarda to s ním načudil do větví, zpod vesty vytáhl pilku, prořezal to a jeli jsme dál.*“ . (Doplnění od Jirky ještě pak na závěr.)

A byl takhle čtvrtek 6.4.2023 a jedu na Křižanovice. Cestou přejíždím mostek u Kochánovic a koutkem oka hážu pohled na Okrouhlík. Večer pak píšu do naší whatsapp skupinky WW Kachničky echo „Okrouhlík má vodu“. Pár dnů se nic nedělo, což jsem čekal. Ale když pak přišla od HonZy zpráva „Jedem?“, tak jsem začal tušit, že bude sranda. A když pak ve čtvrtek 13.4., v rámci domlouvání co s blížícím se víkendem, HonZa hodil do skupiny „*A co ten Okrouhlík? Na začátku je parádní slide a cestou jeden drop (u skautíků)!!!*“, tak tušení se začalo stávat realitou.

Díky deštům posledních dnů a týdnů teče kdejaká škarpa u silnice a pole s obilím se stávají poli rýžovými. A tak v pátek 14.4.2023 nás Zbýša vyhazuje i s loděma u mostu pod Smrkovým Týncem. Asi by jel taky, ale nemá hlídání pro malého, tak posílá s námi ženu a raději „motá rodinohodiny“ před dalším víkendem na Kamenici. Dva kajaky a jeden singl. Pohled z mostu na úvodní slajdlík z bezejmeného rybníčka a i dále dolů po proudu naznačuje, že to půjde.

Tak loď dolů a do gumy, poslední zamávání a jedem. Slajdík byl fajn, průjezd pod klenutým mostkem zajímavý, stejně jako dalších asi 50 metrů. Pak přišel první rozliv a první kláda. Honza s Mončou to nějak kačenkují mezi keři, já se svými 130 kilogramy včetně kostí už sedím na mělčině a kašlu na to rovnou.

Tak vylezu, přečvachtám to vodou o kus dál, nalezu do kajaku, ale ještě než se zašprajduju, tak se rozhlédnu dolů po proudu a zase vylezu. Mezitím ještě vysvobodím Monču uvázlou na zátarasu z větví, aby ujela tak dalších 30 metrů a stejně taky vylezla. To se ještě smějeme, že budeme přenášení počítat. Po druhé nebo třetí přenášce najednou koukáme – Honza eskymuje. Vyjel a než se srovnal, trefil asi kámen pod hladinou. První namočený zobák, zdaleka ne poslední. Okrouhlík nebude zadarmo.

Netrvalo dlouho a předsevzetí o počítání přenášení jsme zapomněli někde na X-té přenášce. Do desátého přenášení to prý ještě bereš sportovně, pak už ..... no buďme slušní. Asi nejčistší úsek je kolem skautské základny po cca 700 metrech od startu, ale je tam zase pro změnu nízký mostek. Takže přenést, první mini hupík, druhý laškovnější dropík, chvilku jedeme a přenášecí peklo pokračuje. Někde přenést, někde překačenkovat, na pár místech už rovnou jdu a těm dvěma menší kmeny nadzvedávám, ať mohou projet. Snad ani 200 metrů nejedeme v kuse. Do lodi ... z lodi ....

Tuhle fotku si pamatujte – viz konec ;-)

Pak konečně u Kochánovic vyjíždíme z lesa a říkám si, že to konečně bude lepší. No jenže jak se říká, že karma je zdarma, než přijde vyúčtování za plyn, ale že trest za hříšné myšlenky přijde prakticky hned, to překvapí. Proud se valí, jedu první, projedu efektním závěsem z vrbových větví abych, jen co zvednu hlavu, za ním spatřil kládu přes celou šířku. Asi půjde přejet úplně vlevo, ale za dalších pár metrů masivní hranol coby chalupářský mostek kousek nad hladinou, kam se fakt nevejdu. Na kládu se ale už nestihnu pořádně srovnat, rychlý proud mne přesune úplně doprava a okamžitě stočí, podmete spodem, přicházím o pádlo, ale ještě to nevzdávám a podaří se mi to zvednou. Jenže nějaký kámen mne pošle zase zprava úplně doleva, zoufalé drábky na rozčvachtaný hliněný břeh akorát způsobí, že padnu zobákem do bláta a proud mne vytahuje z lodi. Díky věčnému přenášení si nedotahuju ráčny, tak to byl tak rychlý katapult, že ještě stihnu něco pod hladinou nakopnout. Ale tak, že ani nejsem schopen ani pajdat. Ještě že Honza, když mne viděl, tak stihnul zastavit, vyskočit a věci mi dohonil. Morálka je ale úplně v pr****, tím spíš, že koukám kolik je hodin, koukám co máme ještě před sebou a že nikdy předtím jsem si neuvědomil, jak ten potok fakt sype z kopce. A že to tam znám z výletů na kole nebo pěšky. Navíc se Okrouhlík zúží, proud zrychlí a začne pekelně meandrovat. Do toho vrbičky a zátarasy. Pak si o strom a větve zaplave Monča a raději už více táhneme lodě po zatopených loukách, než jedeme.

Na začátku Svídnice to vypadá trochu optimisticky, tak zase nasedáme. Ale po pár stovkách metrů překvapujeme místní domorodce, co nás varují před nízkým mostkem za asi 300 metrů. Tuším který, do toho sifonu fakt nechceš. Od toho mostku to už pak raději táhneme zatopenou cestou až na soutok s Chrudimkou, teda asi dalších 300 metrů. Je to velice úzký a rychlý tobogán a možnosti zastavení občas spíše teoretické a vesměs do šípkových či ostružinových keřů.

Nasedáme, začíná být tma a euforie vrcholí. 6km po Okrouhlíku máme za sebou, teď ještě dalších cca 6,5 km po Chrudimce. ale to už snad dojedeme. Od Práčova jsme to jeli ve středu, tak jedinou trochu starost mi dělá kláda spadlá přes celou řeku pod Borkem. Díky vyššímu průtoku je to v klidu. Přenášení ve Slatiňanech je rychlé, jez v Janderově skáčíme rovnou. Že teče víc vody, tak to jde a není to taková „materiálovka“. Zato s Velrybou si moc nechceme zahrávat. S Mončou to přenášíme rovnou, беру házečku a jdu jistit Honzu. No když vidíme, jak s ním na Delírku Velryba laškuje, tak jsme rádi, že to nakonec vyleho-pádloval a že jsme to nejeli. Velryba se nechá jet tak do 10 kubíků a pak až tak od 25, kdy se stává vlnou. Teď teče odhadem tak 18-20 kýblů.

Ve 20:30 vystupujeme u loděnice. Ač to nemáme ve zvyku, děláme si selfíčko a smějeme se, že všichni máme červené bundy. Takže Red team hlásí: „Mise byla splněna“. Můžeme mladšům bájit o tom, jak jsme jeli Okrouhlík. Zážitky nemusí být krásné, hlavně když jsou intenzivní. Třeba se za dalších 40 let zase někdo nachytá a pojede :-D .

V noci pak ani nemůžu kloudně usnout, zavřu oči a vidím valící se potok, klády, větve .....

PS: další den mi hlásí Vít'a z Rabštejnky, že to jel od Smrkáče do Svídnice v roce 2003, ale že si to předem prořezali. Ale i tak toho měl tak plný kecky, že si neopren byl schopen sundat až doma ve vaně.

PPS: kdyby chtěl to někdy opakovat, tak s ním klidně pojedu znovu. Jako řidič ho vysadím u jednoho mostku u takového hezkého slajdu..... ..

PPPS po dvou týdnech: no ..... kdyby ten vršek byl prořezaný, asi bych se přemluvit nechal ....

PPPS po třech týdnech a výletu na kole okolo: ale pokud ano, tak v zimě, určitě to nepojedu v pozdním jaře nebo létě, to už břehy rychle začínají zarůstat keři

Na porovnání s fotkou výše, ta větev je jasná

Doplnění od Jirky Hodice:

O splutí Okrouhlíku jsme teoretizovali docela dlouho. Na tehdy pionýrskou chatu jsme jeho údolím pravidelně chodili. Pak jsem to celé v srpnu 1986 poctivě prošel doslova korytem (suchým). A 2. ledna 1987 jsme jeli. Končila obleva a vody to mělo akorát. Pamatuju se, že když jsme dojížděli do Slatiňan začalo sněžit. A jak se to dostalo do kilometráže? Krátce po splutí jsem popis poslal Ing. Kohoutkovi, který měl v komisi vodní turistiky na starost vydávání Sborníků prvosjezdů.

Navštívil jsem ho a kilometráž jsme u něj doma tvořili spolu nad vodohospodářskou mapou (1:25000), měl takový papírek s vyznačením metrů, poctivě jsme jej v mapě podél toku kroutili a odečítali, to už je dneska v éře digitálních map nepředstavitelný. Stejně tak laminát, na kterém jsme jeli. V novém vydání Kilometráže se to pak objevilo v dodatku na konci. Až mě to zaskočilo a čekal jsem zda se nacytá nějaký další blázen. No nacytál...

Více fotek a videa na

https://fotky.kaceri-chrudim.info/fotky/2023_kaceri/0414_Okrouhlik_Chrudimka

https://fotky.kaceri-chrudim.info/fotky/1987_potapka/0102_Okrouhlik